

[Kuka olet?](#)

En ole kukaan, en mikään enkä tiedä tuleeko minusta koskaan mitään. Elämä raadellut, kaulaani suudellut vastentahtoisesti, olen ryöminyt mudasta mereen ja jäänyt kellumaan pinnalle. Ennen olin pohjalla, vesi tunkeutui keuhkoihini, allani loputon pimeys ja ylhäällä pinnan päällä valo, jota kohti piti kulkea. Ja niin minä kuljin vuosien aikana, aloin kellumaan.

En koskaan pitänyt itsesäälistä, vaikka itsesääli olikin minä ja persoonallisuuteni. En suostunut myöntämään olevani heikko, en kohtaamaan pelkojani, en tunteitani. Kylmetin itseni kokonaan, tunteiltaan kuollut.

Kunnes hiljalleen ulkoinen apu pillereiden ja valkoisten seinien auttoivat minua pahimman yli. "Sinulla on lupa tuntea", he hokivat monta vuotta. Minä hymyilin, kuten aina. Hymyilin pahimmat pelkoni, kyöneleet pois. En antanut itselleni lupaa itkeä. Ihminen itkee, ihminen tuntee, ihminen sotkee.

Minä en ole mikään.
En kukaan.

Traumaattinen menneisyyteni on muistoissa jäänyt taa, sitä moni sanoisi. Mitä sitä turhia menneitä murehtimaan, tässä hetkessä pitää elää. Minä en elä missään hetkessä, en menneessä, nykyisessä tai tulevassa. Minä olen ilman päämäärää, ilman unelmia tai tavoitteita.

Kai sitä pitäisi iloita, että olen vielä olemassa kaikkien näiden vuosien jälkeenkin. En vain osaa. Tuhoan itseäni vuosi vuodelta. Ainoa mitä toivoin tältä elämältä, oli olla hyvä ihminen. Tahdoin tehdä hyviä asioita muille. Tahdoin saada muut nauramaan.

Minulla ei ole väliä.
Minä en ole minkään arvoinen.